

Bemærkninger til Barbar

Ad spørgsmål 1:

Episoden 9. juni: A kan straffes efter straffelovens § 244 for at nikke C en skalle og skubbe til ham. Det skal drøftes, herunder ved inddragelse af de lavere forsætsgrader, om han tillige begår hærværk ved at skubbe C ind i barstolene. Påtalereglen i § 305 skal nævnes.

Snap-episoden: Det skal drøftes, om den ”snap”, D på opfordring fra A, sender til C’s søster, indeholder en trussel, og om der er forsæt til, at S skal videregive den til C. Begge dele må svares bekræftende. Ordlyden indeholder en implicit trussel om vold, og meningen er udtrykkeligt, at den skal videreformidles til C. Både A og D kan derfor straffes for overtrædelse af § 123. Det vil være en klar fejl, såfremt forholdet henføres under §§ 260/266.

Ultimo november episoden: Efter oplysningerne i teksten er B ikke bekendt med, at V har vidnet imod A, og B har derfor ikke forsæt til overtrædelse af § 123. Det skal drøftes, om B’s trussel over for V i stedet for er omfattet af § 266, hvilket formentlig må antages, da truslens karakter rækker videre end almindelig vold. B har tillige forsæt til forsøg på overtrædelse af § 245, stk. 1, jf. § 21. Det skal drøftes, om han desuden (*eller* alternativt) kan dømmes for fuldbyrdet overtrædelse af § 245, stk. 1, da han i stedet rammer E. U 2013.63 V (og til dels U 2003.1448 Ø – se hertil Ansvar s. 76) kan tages til indtægt herfor. Den studerende skal i den forbindelse drøfte *dolus eventualis*. Den fornemme besvarelse problematiserer, om der ved ét og samme slag bør statueres forsæt til vold over for to personer. Meget tyder på, at det er utilsigtet, at B rammer E. Det vil imidlertid være en klar fejl at henføre forholdet under straffelovens § 249, da der ikke i opgaveteksten er holdepunkter for, at E pådrager sig en betydelig skade.

A’s forsæt rækker næppe til at tilskynde B til at begå grov vold, men hans forsæt omfatter til gengæld § 123, som A vil kunne straffes for, uagtet B ikke har forsæt til vidnetrusler.

Ad spørgsmål 2:

Der er tale om en udmålingsanke. Det er derfor ikke endelig afklaret, om § 89 finder anvendelse allerede i byretssag 2 i februar 2024 (se hertil Sanktioner, s. 130 f.). Den studerende bør anføre de argumenter, der kan anføres til støtte for medtagelse eller undladelse

af § 89 under byretssag 2. Hvis den studerende argumenterer for, at § 89 finder anvendelse, vil strafudmålingen delvist være omfattet af § 89 for så vidt angår episoden den 9. juni 2023, der ligger tidsmæssigt før byretsdom 1 af 16. oktober 2023, mens der vil være gentagelsesvirkning for § 123-forholdet over for V i november 2023, da denne ligger efter byretsdom 1. Såfremt den studerende derimod argumenterer for, at § 89 *ikke* finder anvendelse i byretssag 2, skal nævnes, at der i så fald skal tages højde herfor under ankebehandlingen af byretsdom 1 i marts 2024, der angår voldsforholdet begået den 10. juni.

Besvarelse af opgavens spørgsmål 2 er kompliceret. Det afgørende er, om de studerende ser problemet og demonstrerer en forståelse for straffelovens § 89, herunder om de har en nogenlunde fornuftig tilgang til løsningen, frem for en alt for nidkær bedømmelse.

Ad spørgsmål 3:

Opholdsforbud efter § 79 c skal drøftes i lyset af bemærkningerne herom i Sanktioner, s. 148 ff. Det må antages, at der er grundlag herfor. Den fornemme besvarelse ser, at § 123 er omfattet af § 79 c, og såfremt byretssag 2 er omfattet af § 89 – med den konsekvens, at § 123-forholdet kan tillægges gentagelsesvirkning – vil grundlaget for at give et opholdsforbud være desto endnu klarere.

Bemærkninger til Høj bølgegang

Ad spørgsmål 1:

Pungen: Der er i opgaveteksten ikke holdepunkter for, at Stewart har forsæt til at tilegne sig pungen allerede da han samler den op, og tyveri efter § 276 eller ulovlig omgang med hittegods efter § 277 bør derfor afvises. Stewart tilegner sig derimod pungen i sin kahyt. Det skal diskuteres, om pungen og dens indhold på en tilfældig måde er kommet i Stewarts varetægt, jf. § 277, 2. led, selv om han ensidigt satte sig i besiddelse heraf, formentlig med henblik på tilbagelevering til rette ejer, sml. kms.spec. s. 669 f. Det skal ligeledes diskuteres, om der foreligger underslæb, jf. § 278, stk. 1, nr. 1, hvilket må anses for den mest nærliggende løsning, idet pungen er i Stewarts varetægt. Subjektivt handler Stewart med direkte forsæt. Spørgsmålet om jurisdiktion skal behandles: Forholdet er begået i internationalt farvand, og der er dansk strafmyndighed, jf. § 6, nr. 3, og § 7, stk. 2. Da forholdet er begået den 15. november 2018, skal spørgsmålet om forældelse tillige drøftes. Strafferammen er som udgangspunkt 1 år og 6 måneder, jf. § 285, også henset til, at der er tale om en ”eksklusiv” læderpung. Som følge heraf er forældelsesfristen 5 år, jf. § 93, nr. 2. Forældelsen regnes som udgangspunkt fra den 15. november 2018, jf. § 94, stk. 1. Den fornemme besvarelse ser, at der er tale om en forbrydelse begået på et dansk skib uden for riget, hvorfor fristen regnes fra den dag, som skibet er kommet til dansk havn, jf. § 94, stk. 3 – altså den 21. november 2018, hvorfor forholdet ikke er forældet.

Pas og kørekort: Der foreligger hærværk efter § 291, stk. 1, idet Stewart bortskaffer disse. Jurisdiktion og forældelse skal også drøftes her – samme forhold som oven for gør sig gældende. § 305 og kravet om påtalebegæring skal nævnes. Boet efter Jens er påtaleberettiget, men det kan ikke forventes, at de studerende har kendskab hertil. Det kan som en alternativ løsning anføres, at Stewart har tilegnet sig de pågældende effekter som en del af pungen, hvorved hærværket i givet fald absorberes af den forudgående berigelsesforbrydelse.

Jens' vredesudbrud: Det skal drøftes, om Jens' udbrud over for Stewart udgør en trussel efter straffelovens § 266. Trussel om at smide en person over bord på åbent hav vil givetvis være omfattet af bestemmelsen. Såfremt den studerende læser truslen sådan, at Stewart vil blive

smidt over bord, straks han sætter sine ben på skibet igen (hvilket vel er en nærliggende læsemåde), vil der imidlertid næppe være tale om en § 266-trussel, da truslen i så fald kun sigter til almindelig vold. Det kan også overvejes, om det er ulovlig tvang efter § 260, stk. 1, da truslen har et handlingsbestemmende indhold. Objektivt set er der tale om en berettiget – om end håndfast – bortvisning af Stewart, hvilket gør det tvivlsomt, om straffelovens § 260 kan anvendes. Den fornemme besvarelse inddrager betragtninger om materiel atypicitet.

Krabben: At Stewart rammer Jens i hovedet med en krabbe må anses for vold efter straffelovens § 244, stk. 1. Forsættet skal drøftes. Der må antages at være forsæt i hvert fald i form af en af de lavere forsætsgrader. Forholdet er ikke forældet, jf. oven for. Det vil være en grov fejl at statuere nødværge, da Jens er på vej væk fra stedet. Henset til afstanden, at der er tale om en krabbe, og til at Jens bliver ramt i baghovedet, så er § 245, jf. § 246, ikke oplagt at diskutere. Gør den studerende desuagtet dette, skal § 20 gennemgås, men § 245, jf. § 246, skal klart afvises. Døden er en uagtsom følge af Stewarts forsætlige vold, hvorfor § 241 ikke finder anvendelse i sammenstød med § 244. Det skal nævnes, at straffen ville kunne forhøjes efter § 247, stk. 1, da Stewart forinden har afsonet en længere voldsdom.

iPhone: Stewart begår fuldbyrdet databedrageri efter § 279 a, der har fremrykket fuldbyrdelsesmoment. Det er en klar fejl at angive, at der er tale om forsøg efter § 21. Det er ligeledes en klar fejl at statuere manglende berigelsesforsæt med henvisning til et eventuelt udestående lønkrav, da kravet i givet fald skal rettes mod rederiet og ikke Jens.

Ad spørgsmål 2:

Der er tale om en kategori 1-ransagning. RPL § 793, stk. 1 og betingelserne i RPL § 794, stk. 1 og 2 skal gennemgås. Det skal ligeledes bemærkes, at det som udgangspunkt forudsætter rettens kendelse, jf. RPL § 796, stk. 2. Øjemedet ville formentlig forspildes, såfremt rettens kendelse måtte afventes, sml. U 2019.1304 H. Det udgør ikke et særskilt indgreb, at telefonen blev låst op via ansigtsgenkendelse.